

T(R)ÒPICS

Perd categoria el cinema a Lleida?

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Des de fa un cert temps, els cinèfils lleidatans estan que bufen. Segons que afirmen, també pel que fa al cinema, Lleida camina enrere com els crancs. Argumenten que el parc de sales cinematogràfiques s'assembla al de la ciutat de la boira dels anys 70, quan si volies veure pel·lícules no americanes, del món mundial, te n'havies d'anar a Barcelona o esperar que els cine-clubs d'aquell moment (Huracans i l'Esquella) programessin títols frapants... I malgrat el

discurs soni a ranci, raó no els en falta. Hi ha pel·lícules que els costa d'arribar a Lleida, i altres es perden pel camí. Vaja, que per a les distribuïdores, Lleida és una plaça de tercera divisió.

Què tal si fem un mica d'història? Fa cinc anys, per la Festa Major de maig 2002, desembarcava a Lleida una empresa exhibidora amb ganes de menjar-se el mercat: Lauren. Ho feia amb 10 sales equipades amb avenços audiovisuals innovadors, *look glamourós* i agressivitat comercial que aviat faria forat: aquell agost tancaven els Lumière; el febrer del 2004 li tocava el torn als Xenon. Però per compensar la davallada, la tardor

del 2004 un desacomplexat Funàtic es llençava a l'arena. De les 13 sales d'aleshores hem passat a les 19 d'avui. I doncs? Numèricament hem sortit guanyant. Altra cosa és si el menú s'ha enriquit en varietat, qualitat i vitamines filmiques. Aquí la qüestió trontolla. Lauren és una exhibidora protoianqui amb nul·là sensibilitat europea i el que és pitjor, amb escassa voluntat per implantar-se en el territori cultural de la ciutat. Per al senyor Llorens-Lauren, Lleida és una plaça més (o menys). Salva la papeleta l'empresa Cortada projectant produccions catalanes, espanyoles i europees. Però demà emigra a Alpicat. I quant a Funàtic, és un bon-

sai cinematogràfic amb una programació erràtica, de reestrenes i títols d'un cert interès però amb el tuf de rosegó que ningú no vol. També es dóna el handicap que massa sovint el mateix film (nord-americana, és clar) es passa simultàniament en quatre sales!! Per acabar d'arrodonir el panorama, la Filmoteca i la Fundació "la Caixa" aporten el contrapunt cinèfil per a una dieta equilibrada. Però són l'excepció que confirma la regla. I ara uns quants interrogants més. Es nota la capitalitat fílmica que les autoritats culturals diuen que té, i és, Lleida? Es fan notar les Mostres de Cinema Llatinoamericà i els Anímacs? Creen espectadors exigents? Perquè la demagògica i pràctica resposta dels empresaris exhibidors és sempre la mateixa: oferim allò que el client vol. I el peix es mossega la cua. Però de moment que algú es queixa és que el riu baixa escarransit.